



ego

***Nik sa ma nepýta.
Tak kričím.***

ego:

**Nik sa ma nepýta.
Tak kričím.**

© ego (vulgo ego.mc, aliter nebech) 2014

ISBN: 978-80-971593-2-0

Tak kričím

*na mortuárium
namaľujte kôpku hovna*

to je asi tak všetko

- - -

Myslíš si, že to najhoršie je,
keď ťa nakope život?

Počkaj, až ťa prefacká smrť...

Leto

Keď odkvitol na susedovom balkóne posledný muškát
(a bolo ich dosť tohto leta),
povedala si, že skončil čas kvetov,
zbalila si si batoh, dala mi bozk,
vypýtala si peniaze
a odišla popoludňajším vlakom.

- - -

Sedela si na hrádzi a smiala si sa,
keď som v rozpakoch nahý vystúpil z vody.
Dotknuto som poznamenal, že tebe je hej, veď si oblečená.
Tak si sa vyzliekla ... a v rozpakoch sme boli obaja.
Potom si povedala, že budeš u mňa spať,
a keď budem chcieť, tak aj so mnou.

Počúvali sme reggae a džez, fajčili trávu
(a bolo jej dosť tohto leta),
nahlas recitovali Hviezdoslavove sonety
a ja som vychutnával každú chvíľu,
keď som cítil vôňu a teplo tvojho tela.

- - -

Ten vlak mal príhodne na vagóne
červeným sprejom vryté
FAKIN'LAJF...

Jana

Ach, Janka,
tak dlho som čakal na tú správnu chvíľu,
aby som ti povedal,
ako veľmi ťa milujem,
ako veľmi ťa chcem.

Dlho...

Teraz to potichu
šepkám tvojej dospelej dcére.

Jarmile

Sneží.

Mokrú vložku sa krúti vo vetre
a s tichým zastonaním sa prilepajú na tvár,
aby nakoniec stiekli na bradu.

Kvap.
A už sú v blate.

- - -

Na tvár mi padá prvý októbrový sneh.
Vložky chladia na lícach,
pomaly sa topia, stekajú na bradu.
A každé kvapnutie bolí ako úder nožom.

Nuž čo, také už sú rozchody.

Klub vdovcov
(jemne podľa T. Paulina)

Každý z nás miloval nejakú ženu,
ktorá odišla, či už nie je,
a tak sme sa naučili
vyzerat' upravene, dôstojne a veselo.

Hráme šach, rozprávame o politike,
pijeme fernet a malé pivo.

Avšak tam niekde za tretím a štvrtým
rebrom vľavo
stále bije srdce lovca.

(Zostarnutého a opusteného? Pche!)

BL 013GJ

Stretol som ju na chodníku,
zahľadel sa do jej očí.

A ako som mladol tým dlhým pohľadom,
ona sa menila na krásnu spomienku.

Také nežné quid pro quo...

Na Poštovej ulici

Na Poštovej ulici dvaja bezdomovci,
vtierajúc sa medzi ľuďi
a hádajúc sa, kto ponúka hlasnejšie,
predávajú Slovo.
Sedím na lavičke,
fajčím a pozerám na plynúce masy,
čo sa ponáhľajú z roboty
na nákupy,
na trolejbus,
alebo len tak.

Sem tam mi niekto hodí mincu,
a tak mám radosť zo života.

Pomaly sa stmieva,
Pepo s Robom na Poštovej ulici to vzdali.
A keďže som zarobil viac ako oni,
rozdelenil som sa.

Mám radosť zo života,
aj keď ma večer čaká prázdna posteľ,
prázdny byt.

A možno budem závidieť
Pepovi a Robovi,
že sú dvaja...

Už sa ma nepýtaš

Už sa ma nepýtaš:
Kde som bol,
s kým
a čo som robil.

Mlčíš.

A ja viem,
kde si bola.
A s kým...

It's my imagination

V zafajčenej putike
pri starom hite sladkej
Dolores O'Riordan
vyznáva mi lásku
počerná deva.
Túžobne vzdychá,
šmátra mi v rozkroku
a mámi odo mňa vodku
za vodkou.

Ach, márnivá príroda,
prečo nás strašíš
chorobami?

Et pulvis ero

Niekoľo mi zakľopal na dvere,
zvonku, kde nežije nikto, kto by mal vstúpiť dnu.
To nástoľčivé tiché kľop, kľop, kľop
zvírilo prach na podlahe, na posteli, na mne,
celý som sa ním trblietal v svite mesiaca,
prenikajúceho cez zašpinené sklo.
To neúprosné chladné kľop, kľop, kľop
znelo ako moje srdce,
skôr než som ho zaprel a vyhodil.

To posledné bolestivé kľop mi pripomenulo, že si.
A konečne prichádzaš...

Nech!

Nech hlava pozná, o čo je zadok ťažší,
parafrázujem Villona
a myslím na jeho prehýrený život.

Myslím na svoj život,
ženu, ktorá odišla s lepším,
deti, ktoré ma nechcú poznať ani na Deň zmierenia,
všetko, čo som mohol a mal spraviť,
a nikdy som nespravil.

A nech!

Nech sprostá hlava pozná, o čo je zadok ťažší!

Čertík

Chcel by som,
aby si nebola iba náhodná známosť,
ktorú so mnou spája osamelé popíjanie pri pulte
a smutné pohľady na zabávajúce sa dvojice.

Chcel by som veriť,
že aj my ešte máme šancu na trvalý vzťah,
že aj medzi nami môže existovať láska.

Chcel by som,
aby si so mnou zostala.

Nebyť toho čertíka,
čo mi šepká do ľavého ucha:
Tak už sa, preboha, urob
a kopni ju kadeľahšie...

Mladost'

Cítim sa ako politik po volebnom fiasku,
hystericky kričím, že zajtra, o týždeň, o rok
sa opäť vrátim v plnej sile.

Potom v noci nemôžem spať
a hádam sa s vlastnou minulosťou,
aj keď viem,
že neuhrám ani milosrdnú remízu.

Čo už.
Zuby v pohári,
tupé na stole,
mladosť v kýbli...

Lešenársky re(p)v

Keď padám z lešenia
a pod sebou mám osem poschodí,
nepremieta sa mi žiadny
útržok z môjho života.

Keď ma od stvrdnutého betónu
delí už iba trinásť metrov
nemyslím na nikoho,
aj tak všetko skončilo.

Kurva, kurva, kurva!
Ja chcem ešte žiť!

Zatiaľ bez názvu

Žena z obrázka
v posterizovaných troch stupňoch šede,
skrytá za slnečnými okuliarmi,
vyvoláva otázky:

Kto si?

Na čo myslíš?

Čo hľadáš?

Ako každá správna fotografia
na žiadnu neodpovie
a tak si musím vymýšľať... :-)

Ked' budem veľký

Raz, keď budem veľký,
kúpim si ostrov s vlastnou sopkou.

Budem sedieť pri potôčku z lávy,
opekať si nad ním barbecue a klobásu.

Každý večer usporiadam bombastickú party
s nekonečným ohňostrojom.

A keď ma to všetko začne srať,
vydám sa hore svahom...

Nanibgal

Zažiarila si ako meteor na nočnej oblohe.
Okamih st' a jasný deň.
A potom opäť tmavá noc.

Zostal po tebe iba kráter v mojom srdci.
Jeden z mnohých, už viac či menej zanesených časom.

Len tento je ešte príliš hlboký a čerstvý.

Vulgárna

Vulgárnejší ako prostitútku,
ktorá ma zbalila na Prievozskej
snažím sa ťa zo všetkých síl presvedčiť,
že ťa naozaj potrebujem.

Že ťa milujem.

A rovnako ako ona čakáš,
kým skončím,
aby si si uchmatla všetko, čo chceš
a poslala ma do čertovej matere...

Večer v parku

Na lavičke pod rozkvitnutou vrbou
mi so slzami v očiach
kladieš nepríjemné otázky
(och, aké romantické, aké ženské):
prečo som tu,
prečo som s tebou.

V hlave mám veľa pravdivých
odpovedí,
no vyslovím iba jednu.

Lepšie je mať nepriateľa na očiach,
než za chrbtom...

Keby

Keby bolo možné vrátiť čas.

Opäť prežiť menej či viac
krásne chvíle,
opäť spoznať ľudí,
ktorých mám rád,
opäť prejsť
všetkými úspechmi a pádmi.

Chcel by som vrátiť čas.
A urobiť tie isté chyby...

Tichý údiv

V izbe to páchlo potom,
včerajším pivom
a menštruujúcou ženou.

Tupo som hľadel
na rozkvitnuté kaktusy
vyhrievajúce sa v doobedňajšom slnku,
na špinavý riad povaľujúci sa na stole,
na osu snažiacu sa utopiť v nedopitom pohári.

Pokúšal som sa spomenúť,
kde som, čo tam robím,
prečo okrem vzdialených zvukov
počuť iba občasný hmyzí bzukot
a môj prefajčený dych.

Nič mi nevravela ani ona.

Ležala na posteli hore znakom,
ruky doširoka rozhodené,
oči pootvorené
a zrazená krv vytvárala bizarný
obraz okolo jej hlavy.

Tá temná svätožiara ma skoro rozosmiala.
Potom som si spomenul.
Na banálnu hádku kvôli kolegovi z práce,
na priznanie, na plač, na krik.
Na ticho, ktoré nastalo.

Neviem, kto je viac mŕtvy.
Ona? Ja?
Rozbitá krištáľová váza?

Dvaja

Ona: Buď tu so mnou.

On: Zostaň so mnou.

A tak sa pobrali každý svojím smerom,
príliš tvrdohlaví na to,
aby spravili, čo chcel ten druhý.

Nj, láska

Pomaly z človeka odrezáva
plátok po plátku.

A on miesto toho,
aby kričal o pomoc,
ako idiot vzdychá:
Áno, ešte...

Možno nechce

Akoby stála na brehu rieky
a nezúčastnene sa prizerala.

Pred očami sa jej mihajú
ľudia,
ich príbehy,
životy.

Aj keby skočila,
nesplynie.

Iba sa utopí...

Tváre

(+ 20.11.2010)

Zabudol si tvár svojho otca,
prehovoril vo mne muž v čiernom.

Oblial ma pot
a hanbil som sa.

Potom som si spomenul
na všetky tváre svojho otca.

Radšej mali zostať zabudnuté.

Rakovina

Je v tebe rozsypaná
ako stokrásy na májovej lúke.

Ťažko ju pozbierať.

Skúšaš to

Keď do pahreby
vyhasnutých vzťahov
prší,
je ťažké
zapáliť v nej
oheň.

(Skúšaš to...)

Poplegenda

Vo vinárni s barokovou klenbou,
oproti miestu, kde dávny majiteľ
zamuroval decko, čo mal so slúžkou,
vychutnávam kávu
a rozmýšľam nad ďalším
veršom.

Možno je to iba legenda
a kosti patrili zdochnutému
psovi.

Je to rozdiel?

Rabín

Cadik Pinchas mal už iba jediný cieľ.
Keď na ceste do Jeruzalema umieral v Šepetovke,
delilo ho od neho 2154 km.

Keby sa všetko, čo za života nestihneme,
dalo zmerať...

Hmla

Taká hustá,
že sa v nej rozplynulo
aj moje telo.

Melanchólia
z vlastnej
neexistencie.

Čakám na teba, drahá...

Krúžim nad mestom
a pozerám dolu na ľudí.
Ako sup.

Ved' sú mi súdené len zdochliny.

Slza

Ked' som ti povedal,
že ťa už nemám rád,
v oku sa mi objavila
slza.

Dojal som sa.

Spomienka

Našla ma v rohu za latrínou,
ktorá smrdela ako ja
po prechlastanej noci.

Rozplakal som sa.

Možno čakala,
že sa jej prihovorím,
poprosím o odpustenie.

Keď som prvýkrát udrel,
vyplašene na mňa pozrela,
ale potom iba nastavila tvár.

So zadosťučinením...

Nikdy

Už nikdy nebudem milovať,
povedala,
keď položila kyticu na hrob.

A začala sa z chuti smiať.

Pre teba

Tiahneš sa mojím životom
ako strangulačná ryha
hrdlom obesenca.

žena

Občas sa desím toho,
čo som schopný pre teba
stratiť.

Kvapky

také jednoduché
padneš a koniec

ako kvapky na chodníku

vraj umierajú
tvrdia básnici

ale voda
opäť bude padať

Hranice

ten obraz mi utkvel v pamäti
vrásky na tvári
křčové žily na nohách
kaluž moču v ktorej sedel

prekročil som ho ako nepríjemnú hranicu
čo ma delí od môjho cieľa

netušil som
že on prekročil tú poslednú

vlastne

kopol som do neho

Občas

Bývajú rána,
keď ťa náhodný pohľad do zrkadla
nevystraší.

Bývajú dni,
keď slnko svieti, vietor veje,
vtáky serú na hlavu
niekomu inému
a máš pocit, že dokážeš
všetko.

Hakuna matata

Potom v noci, keď zaspíš,
si uľahčene zamrmleš:

Bol to iba sen...

Bukolická

fotil ju v tráve bosú
s ružou vo vlasoch
s jahňat'om v náručí

je to bez atmosféry
ako romantický gýč
krútil hlavou

teraz to bude lepšie
spýtala sa

a podrezala jahňat'u hrdlo

Prší

Ako keď zabuchneš dvere od bytu,
do ktorého sa nikdy nevrátiš.

Čo zostane...

Pavučiny v rohu,
staré mydlo na umývadle,
zbytok toaletného papiera,
v skrini obdĺžniky bez prachu,
použitá vreckovka zabudnutá pod posteľou,
fotografie, ktoré nikto neprezerá.

Cez deravé spomienky
prší do myšlienok.

Tvoja vôňa ma máta aj vo sne...

Tri slová

Písala si o smiechu,
s ktorým sa strhávaš z nočných môr,
o krvavom slnku, čo ťa ráno prinútilo vstať,
o nádejach a príležitostiach strácajúcich sa
v plynúcom čase.

Spomínala si presilené kolená a zlepšujúcu sa kondíciu,
citrónom ochutenú rannú kávu,
bolesť brucha z nedojedeného narodeninového hamburgera,
slzy v očiach pri ceste k rodičom.

Cítim nahnité lístie v lese, keď zbieraš hríby,
prežívam Coil, Animal Collective a Nicka Cavea,
prehadzujem a domýšľam si písmená,
aby tvoje dysgrafické vety dávali zmysel.

Mám rád,
keď sa so mnou delíš o tieto bežné intímnosti.

Mám rád teba.

nj ako povies

Svet

Sedela na balkóne
s cigaretou v jednej ruke
a kávou v druhej.

Pes vedľa nej
oddane vrtel chvostom
a sledoval obláčky dymu.

Ani nepostrehla,
že v tej chvíli
jej pri nohách ležal celý svet...

Jumping

Padá do zabudnutia.

Ako človek, čo skočí z mosta s presvedčením,
že ho gumené lano bezpečne zadrží.

Ale ten druhý koniec
nikto nepriviazal...

Marš

svorka vtákov
žobronejúca
o staré mäso

klávesy na spinete

obchádzaš ma v tieto dni
tanečným cupotom

opäť

Chrám

Vzdychala si:
Bože, ach, Bože.

No keď som vzhliadol hore,
žiarili tam iba fláky po komároch,
ktoré nevydržali evolučný tlak.

A ja?

Vydržal som...

St'ahovanie

Zmätene sa ponevieram
pomedzi škatule
plné duchov minulosti

Márne hľadám tú,
do ktorej patrím.

Kto vlastne odchádza?

Pred tým
(jemne podľa Flautu)

Stála na prázdnej zastávke
v ruke dáždňik so žltým nápisom It's a must,
vôkol plieskali kvapky nočného dažďa.

Čakala odhodlane na tú jedinú,
čo prekoná všetky prekážky.

A už nič nebude,
ako predtým...

Posledná

Šepkáš,
že si to ešte nikdy nerobil.

Neboj sa.

Až mi spočinieš
v objatí,
budem nežná,
ako žiadna predo mnou.

Do konca.

Tak kričím

Bolešť, ktorá sa rozlieva v hrudi,
keď mozog už prijal informáciu,
ale odmieta sa s ňou zmieriť.

Stojíš tam,
hviezdy neblíkcú vlniacim sa vzduchom,
vôkol je tma
a chlad blízky absolútnej nule
nemilosrdne preniká až ku kostiam.

Bolešť, ktorá zvierá hrdlo,
keď sa ohryzok tlačí cez hlasivky
v márnom úsilí prehlušiť
vzduchoprázdno.

Mlčíš na všetky strany.

V tej chvíli akoby
neexistovalo nič.

Ani ty.
Ani vesmír.

Iba bolesť...

Nik sa ma nepýta

(„*Especially when the October wind
With frosty fingers punished my hair*“... D.Thomas)

I.

Slnko pred odchodom pozažínalo prvé hviezdy
a na údolie sa vznáša podvečer. Začína nový deň.
Tiamat spoza hôr vyfúkla z nozdier chladný dym,
vlhký ako ruka nervózneho milenca šmátrajúca
po zakázaných miestach,
a teraz sa v zložitých kúdoloch klže a padá po svahoch.

Hmla už halí viadukt týčiaci sa nad mestom,
iba stĺpy obopínajú cestu sťa nohy kamenného obra
vyberajúceho mýto od každého,
kto by chcel opustiť toto miesto.

A rovnako,
ako slnko, ktoré ráno vyjde nad panelákmi,
aj človek, i keď sa snaží nevracať sa,
vždy napokon zabľúdi späť.

Pri každom úteku platí časťou svojich snov,
spomienkami, ktoré sa vynárajú zo zákutí mozgu,
smútkom za tými, čo nosil v srdci a zostali stratení v čase.
Napriek tomu sa vracia, nechotne, ale neustále,
hľadá niť, ktorá ho zväzuje s tým, čo je.

II.

Ariadna, čo si to dala pútnikovi.
Klbko kotúlajúce sa povedľa jeho krokov,
ich vedie iba na stráň medzi rokmi ponakláňané kamene,
označené neznámymi a nezrozumiteľnými menami.
Vitajte, predkovia.
Vy, práchnivejúci v tejto kamenistej pôde,
i vy, ktorí sa ešte stále vznášate v atmosfére.
Vaše životy aj vaše smrte menia stráne na úrodné miesta,
kde sa darí modrým šľavnatým slivkám,
z ktorých lekvár je sladký ako vášeň, čo ste nosili v sebe,
a trpký ako údel, ktorým vás obdaril svet.

III.

Hmla postupuje dolu údolím,
zahryzáva sa do prvých domov, obtáča lampy,
ich svetlo temnie spolu so svetlom večera
a impresionistickí chodci náhle hľadajú cesty,
ktorými už išli stovky ráz.

Za múrmi lokálov s pútačmi farebnejšími
ako deva čakajúca na zákazníka,
stretajú sa vykladači snov, zaklínači kohútov,
tí divní filozofi, čo za pohár vína rozumejú vesmíru,
rozmarní študenti, cynickí, no predsa tak citliví a draví,
stroskotanci s jazvami nezmazateľne vrytými do očí.
Hraj, hudba! Nech zlatistá tekutina vyrobená v pote tváre
rozžiari sa v sebe skrytou energiou
a, ako bozk dievčiny na čakajúce líce poteší obdarovaného,
zahreje každé hrdlo nedočkavca.

V prázdnych izbách sedia vdovy a spomínajú
na svojich nežných mužov.
Za múrmi domov nežní muži milujú svoje ženy,
hádajú sa s nimi, bijú ich.

IV.

Keď hmla usadí sa v meste
človek iba tuší, kde ešte je územie patriace ľuďom
a kde sa už temnie hustý les voňajúci živicom, hubami
a zemou.

Tam staré stromy, ochkajúce pod ťarchou machu,
obkolesujú miesto, ktorému sa všetci snažia vyhnúť.

Diablova diera, hlboká, až sa zdá bezodná,
dávni rubači v nej hľadali drahý kov
či iba ťažili kameň pod koľajnice,
ukrýva temné príbehy vysnívané neznámymi básnikmi
a šepkané v kruhu do praskotu ohňa.

Lida zvláštne krásna svojou pehavou tvárou obrúbenou
šedivými vlasmi,
červenovlasá Mária nevinne sa smejúca lacným lichôtkam,
útla Anna s čiernymi vlasmi pod pás a jamkami v lícach,
Jana, o jej náruživých bozkoch sníval nejjeden a nejjeden ich
dostal,
a mnohé ďalšie, ktorých mená už prikryli vrstvy jesenného
lístia.

Koľko vás bolo, nebesá, čo podľahli ste letnému zvodcovi?

Ak sem náhodou zabľúdiš, postoj a počúvaj, človeče,
duše mladých žien za veterných dní
so vzlykotom padajú po stenách a hľadajú
svoje mŕtve telá v labyrinte na dne diery.

V.

Ubiehajúca noc tíši vášne aj smútky,
milenci pokojne dokonali svoje dielo
a skôr než sa ranný kohút strhne zo sna a zakikiríka,
než vypraví sa ľudia otvárať obchody,
skôr ako sa rozprúdia ulice denným ruchom
a chodníky zaplnia mladé matky s kočíkami,
má ticho a tma ešte niekoľko hodín.
Mesto spí...

VI.

Nik sa ma nepýta,
tak môžem spomaliť svoj krok
a zvoľniť tempo reči.

Nahý si ľahnem na zem,
nechám sa tetovať hmlou
a ticho splyniem s prachom v odtlačkoch nôh
tých,
ktorí tadeto nikdy nešli.



Obsah

- - -	4
Leto	5
Jana	6
Jarmile.....	7
Klub vdovcov	8
BL 013GJ.....	9
Na Poštovej ulici.....	10
Už sa ma nepýtaš	11
It's my imagination.....	12
Et pulvis ero	13
Nech!.....	14
Čertík.....	15
Mladosť	16
Lešenársky re(p)v	17
Zatiaľ bez názvu	18
Keď budem veľký	19
Nanibgal	20
Vulgárna	21
Večer v parku	22
Keby	23
Tichý údiv	24
Dvaja	25
Nj, láska.....	26
Možno nechce.....	27
Tváre	28
Rakovina.....	29
Skúšaš to	30
Poplegenda	31
Rabín	32
Čakám na teba, drahá.....	34

Slza	35
Spomienka	36
Nikdy	37
Pre teba.....	38
Kvapky.....	39
Hranice.....	40
Občas	41
Bukolická	42
Prší	43
Tri slová.....	44
Svet	45
Jumping.....	46
Marš	47
Chrám.....	48
Sťahovanie	49
Pred tým.....	50
Posledná.....	51
Tak kričím.....	52
Nik sa ma nepýta.....	53

ISBN 978-80-971593-2-0